

Összeomlóban a német egyházak

2023 július 14. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Az anyagi zsarolási tényez?

A politika adja a megértés kulcsát ahhoz a kérdéshez, hogy Németország egyházi élete miért esett az akadálytalan progresszivisták nyomulása látszólagosan könnyű zsákmányul. Ennek a politikának a működési mechanizmusát a protestáns vonalon mutatom meg.

Az anyagi zsarolási tényez?

Az egyházi adók Németországban már régóta nem fedezik az egyházi szükségleteket. Emiatt a keresztény egyházak különböző államsegélyekre szorulnak. Mivel a szociális intézményrendszer elemei (kórházak, idősotthonok) legnagyobb részben egyházi fenntartásban vannak, az államnak sem érdeke az egyházak összeomlása. Az így kanalizált támogatást azonban az állam püspökökön és különböző Kirchenratokon (egyházi tanács) keresztül folyósítja.

Paradox módon a valódi evangéliumi protestáns hitet képviselő gyülekezetek képesek az önfenntartásra, és ezen indok alapján éppen őket zárják ki az állami segélyezésből.

A bejegyzési megaláztatás

Ilyen közeg mellett a kiürülő templomok liberális lelkészeinek csak egyetlen dolgot kell tudniuk: kinek köszönhetik még a német viszonyok között is igen jónak számító fizetésüket. Kompenzációként „magas megvétségüket” és az egyház (valójában maguk) társadalmi vezérszerepét hangoztatják önfényezés módjára. A valóságban azonban olyan ócska, megvehető eszközök, akiknek segítségével a püspök mindig képes lesz többséget létrehozni a különböző zsinati szervezetekben.

Ez a kreált többség teszi ki megalázó leszavazási és lelki zsarolásokat az igazi evangéliumi protestáns hitűeket, akik elé csúfoló megoldási lehetőséget is adnak: „Miért nem mentek el szabadegyházaknak?”

Azok kitartóbbjai pedig minden megkeseredettségük mellett is felemelik a fejüket, és azt válaszolják: „Miért mi mennénk ki onnan, ahol valójában mi vagyunk otthon?”

A bejegyzési degenerálódás

Quinton Caesarnak a legutóbbi nürnbergi evangélikus Kirchentagon (egyházi nagygyűlés) bemutatott produkcióját az igazi elhatárolódás és a biblikus rendre utasítás elmaradásának ordító csendje követte. Az esemény beszámolóit végigbongészva azonban korántsem ezt a „prédikációt” tartom a legrosszabbnak. Volt itt ugyanis mindenfajta modernizált „prófétai cselekedet”. Az „Éreztek [más fordítás szerint: „Ízleljétek”] és lássátok meg, hogy jó az Úr!” (34. zsoltár 9. verse) mottója alapján a mindenfajta emberi érzékekre ható mezítlábas ösvények, pszichodramák, fényképerdek, festett kövek, fényeffektek stb. azonban mindenről szóltak, csak a bűnbűn valósággal megszabadító isteni kegyelem evangéliumáról és az „igehirdetés bolondságáról” (I. Korinthusi levél 1. rész 21. vers) nem.

A politikai zsarolási tényez?

A különböző zsarolási manőverek különösen azóta lettek erősek, amióta a progresszivisták akadálytalan politikai befolyáshoz jutottak az egyházban. Az EKD (németországi protestáns egyházak szövetsége) ugyanis automatikusan alkalmazza a német állami antidiszkriminációs törvényeket, ennek következtében elég egy önbevallási nyilatkozat, amely szerint az illető az evangélikus egyház érdekében szeretne dolgozni, és már választható. Semmilyen objektív hitbeli, erkölcsi kritériumot nem lehet elébe állítani, példának okáért konfirmációt, horribile dictu keresztetséget. Ennek megfelelően,

ha megfelel? politikai hátszele van, egy muszlim is akadály nélkül egy evangélikus Kirchenrat tagjává választathatja magát. Zöld és szociáldemokrata politikai aktivisták tömegei választatták be magukat a Kirchenratokba. Nyíltan hirdetett ateisták akarják „segíteni” „egyházukat”.

És hogy miben? Természetesen nem a lelki-szellemi-lélekszámbeli felépülésben, nem az igei tanítás, a kegyes és bibliai erkölcsöknek megfelel? (megszentelt) élet elmélyítésében, hanem az egyház „modernizációjában”, az új elvárásokhoz való alkalmazkodásában. És ennek a progresszivisták társadalmi behódolásának a püspökök társadalmi hatóer? és befolyás címen korlátlan teret adnak.

Arról nem is szólva, hogy amikor néhány éve

egy hamburgi lelkész merészelt jegyesoktatáson a homoszexualitást a Biblia alapján b?nnek nevezni (ahogy az is, a paráznság egyéb formái közé sorolandó utálatos cselekedet), nem volt elég, hogy a radikális LMBTQ-aktivisták szólás- és véleménynyilvánítási szabadsága odáig terjedt, hogy üvegbedobálásokkal és hangszórózással a lelkész nyilvános istentiszteleteit megzavarhatták, ?t személyében inzultálhatták, de még törvény elé is állították.

A Német Evangélikus Egyház pedig nemhogy kiállt volna a keresztyének szólásszabadsága és a keresztyén meggy?z?dés szabad vallásának biztosítása érdekében! Míg ugyanis az állami bíróság „csupán” pénzbüntetéssel sújtotta nevezett lelkészt, az ottani Kirchenrat állás- és palástvesztéssel.

Dialóguskényszer vagy kényszerdialógus?

A terrornak és megfélemlítésnek ebben a közegében kezdenek az egyházi (?) modernisták különböz? „dialógusokat”. A felvetett témák hagyományosan az ökogyülekezetek, a társadalmi igazságosság, a genderegyenl?ség és a (totálisan) befogadó egyház lettek, amely mellé a nürnbergi Kirchentagon felzárkózott a demokráciavédelem jelszava is. Most tekintünk el attól, hogy az els? pontnak teremtésvédelem címszó alatt lehetne pozitív keresztyén olvasata is, hogy a társadalmi igazságosság keresztyén gondolata hagyományosan etikai alapú megkülönböztetési többletet jelentett a marxista egyenl?sítéssel szemben.

Itt azonban korántsem el?bbir?l van szó, hanem új típusú, „antirasszista”, valójában „ellenpólusú” újraszista módon kell keresztyén nyelvezetbe öltöztetni egy proletárhelyettesít? újmarxista genderdiktatúrát. A 3–4. ponttal kapcsolatban pedig még az Újszövetség is így ír: „Avagy nem tudjátok-é, hogy igazságtalanok nem örökölhettek Istennek országát? Ne tévelyegjete; se paráznák (!), se bálványimádók, se házasságtör?k (!), se pulyák [pedofilok], se férfiszépl?sít?k [efebofilok], se lopók, se telhetetlenek, se részegesek, se szidalmazók, se ragadozók nem örökölhettek Isten országát.” A totális isteni befogadás pedig az Úr Jézus Krisztus keresztdozatában megragadható b?nbocsátó kegyelemhez van kötve: „Ilyenek voltak pedig némelyek, de megmosattattatok, de megszenteltettetek, de megigazítottatok az Úr Jézusnak nevében és a mi Istenünk Lelke által.” (I. Korinthusi levél 6. rész 9–11. versek)

Ahogy

Frank-Walter Steinmeier német államf?nek a már sokszor emlegetett nürnbergi Kirchentagon elmondott Aufruf zu Einsatz für Demokratie (Felhívás demokráciavédelemre) cím? beszéde is lényegében egy pszichotikus háborús propagandauszítás volt,

a „Boldogok a békességre igyekez?k: mert ?k az Isten fiainak mondatnak” (Máté ev. 5. rész 9. vers) igazságáról való teljes megfeleledkezéssel.

Mindezekben a kérdésekben tehát

az egyházi (?) modernisták tudatos szélbal-radikális álláspontot vesznek fel, ahol a „párbeszédben” úgy követelnek fenyeget?, zsaroló modorban „kompromisszumot”, hogy tudva tudják, minden egyeztet?, közelít? lépés csakis a bibliai igazság rovására tett megalkuvás lehet.

A valódi keresztyénységnek ezt a behódolását pedig a korábban látott többségi elv segítségével er?ltetik keresztyül. Így teszik „kívülvaló” emberek az igazi fiakat idegenné saját közösségeikben, és veszik el az egyháznak azt a só-, kovász- és világosságjellegét, amellyel Isten dics?ségére szolgálhatna a világ – egyre kevésbé létez? –

német részében is.

Kovács Kálmán Árpád

A szerző történész, a Veritas Történetkutató Intézet és Levéltár tudományos főmunkatársa

www.magyar nemzet.hu

Ajánló